

Občas přemýšlím, čím jsme jako Ježíšovi následovníci jiní než ostatní lidé kolem nás.

Lišíme se slušnější mluvou? Trochu větší poctivostí? – aspoň většinou? Tím že nekouříme a neopíjíme se? Že jsme věrnější v manželství...?

Jestliže viditelný rozdíl mezi námi a lidmi bez Ježíše je jenom v těchto věcech pak se celkem nedivím, že naše „víra“ nikoho moc nedojímá! Jseš slušňák. A co má jako být?

Starozákonní Mojžíš se u Hospodina dožaduje, aby jako lid byli nápadně jiní než všechny ostatní národy kolem: *„Kdyby s námi neměla být tvá přítomnost, pak nás odtud nevyváděj! Podle čeho jiného by se poznalo, že jsem u tebe našel milost já i tvůj lid, ne-li podle toho, že s námi půjdeš; tím budeme odlišeni, já i tvůj lid, od každého lidu na tváři země.“*

(Exodus 33,15-16)

Mojžíš si přeje, aby odlišujícím znakem na něm osobně i na celém lidu byla Hospodinova blízkost! A přesně tak to fungovalo i na Ježíšových následovnicích: Když místní mocipáni zatkli Petra a Jana, *pozorovali jejich smělost a shledali, že jsou to lidé neučení a prostí, poznávali je, že bývali s Ježíšem.* (Skutky 4,13)

Naše slušňáctví je sice hezké, ale abychom získali lidi pro Ježíše, je to fakt málo! Docela se mi na příklad osvědčilo autentické oslovování živého Ježíše nahlas, uprostřed rozhovoru s nevěřícím kamarádem: „Ježíši, prosím Tě za tuhle Jirkovu potřebu...“

Nejen že si na to zvykli, ale někteří si to po čase vyžadají...! A když jsem je vyzval aby toho Ježíše požádali přímo, aspoň někteří to sami začali i zkoušet! Oslovují živého Ježíše!

Přítomnost Ježíše v našem životě se prostě pozná i navenek!

A mimochodem, stejně mají fungovat i naše rozmanitá společenství: *...když budou všichni prorokovat a vejde někdo nevěřící nebo neznalý, bude ode všech usvědčován a ode všech souzen. Budou se odhalovat skryté věci jeho srdce, a tak padne na tvář, pokloní se Bohu a vyzná: „Vskutku, mezi vámi je Bůh!“* (1. Korintským 14,24-25)